

BÁNHORVÁTI KISBÍRÓ

XIII. évfolyam 4. szám

2016. október

A szabadság napja

(Az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulójára)

1956. október 23. egy keddi napra esett. A nap-tár őszt mutatott már, de mégis melengető napsütés várta azokat a százezreket, akik végül a forradalom eseményeivé váltak.

Erre a napra emlékezünk hatvan év távlatából is, tisztán, fájón és lelkesedéssel. Ez a nap nevezetes esemény a magyar történelemben. Névtelen hősök adták életüket a hazáért, „piros a vér a pesti utcán... ledőlt a szobor... az idők gyógyító lázában él a magyar... történelmünk ezer évén átlobog az emberi Génusz üzenete...”

Miért is robbant ki a forradalom? Az író és képzőművész Kassák Lajos szerint 1956-ban „...sejteni sem lehetett, hogy mi hevül és feszül a közömbösnek látszó ábrázatok és hümmögő szóváltások között. Halálszaga volt az életnek, s íme egy napon csordultig telt a pohár, s olyan energiák szabadultak fel, melyek az egész emberi világot megrázkódtatták. Tízmillió lélek hivatalos gyújtogató nélkül lángra lobbant...”

Viharos a mi történelmünk. Őseink nem sejtették, hogy Szent István államalapító tette után szinte csak hanyattatás vár nemzetünkre. A tatárdúlás után IV. Béla még újjáépítette az országot, de a török három részre szakította hazánkat. Miért támadhatott föl mégis nemzetünk? Mert a magyar emberben nagyon erős az élni akarás, a szabadság utáni vágy!

Fölszabadulva a török hódoltság alól, a Habsburg-német önkényuralomba „tévedtünk”, s ezen Rákóczi szabadságharca, 1848 forradalma, Széchenyi mérhetetlen bölcsessége, Petőfi és Kossuth lánglelke, s az aradi vértanúk mártírhalála sem segíthetett. Két világháború nyomorította a magyart. Ám az ország nagy része érezte a zsigereiben a nagy elődök szabadságát! Felemelte fejét a nemzet, s magasra tartotta a legendás lyukas

zászlót. Fiatalok, egyetemisták, munkások, békés polgárok vonultak az utcákra, s Petőfi forradalmi szelleme ott lebegett a tömeg fölött! Ez volt 1956. október 23. Ám e forradalmat is utolérte a végzet: eltiporták. Sokan hősiességükért börtönbe kerültek, megaláztatás lett osztályrészük. Emlékezzünk ezen a napon rájuk! Emlékezzünk Magyarország akkori miniszterelnökére: Nagy Imrére, aki társai-val mártírhalált halt.

1989. október 23-án fejet hajthattunk a hősök előtt, és forradalomnak nevezhettük a forradalmat. Ezen a napon az akkori köztársasági elnök, Szűrös Mátyás a Parlament erkélyéről kikiáltotta a Magyar Köztársaságot. Így érnek össze történelmünkben a dátumok: 1848. március 15. – 1956. október 23. – 1989. október 23.

Hajtsunk fejet a hősök előtt! Emlékezzünk 1956. október 23-ra! A szabadság napja az, amelynek vágya minden ember szívét, lelkét átjárja.

A szabadság dala

Lehet, hogy lejárt már az óra?
Lehet, hogy rohan az idő?
Hatvan év szállt el fölöttünk,
S már nem szólam közöttünk,
Közös sorsunk a szabadság.

A köd eloszlik, visszanéz
Az ember gondolkodni kezd:
A történelem húrjain
Szabadság dala zengedez.

Szabadság!

Lehetőség, mit vállalok.
Nem törvény, kaland és veszély!
Bátorság, miért meghalunk,
Vagy holtan is élni tudunk!

Máté Istvánné Orosz Margit

Emlékeim az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeiről

Az 1956-os ifjúság történelmi kötelessége, hogy hitelesen átadja az utána következő nemzedékeknek mindazt a történetet, amit átélt cselekből részeseként a forradalom és szabadságharc napjaiban.

Az a 12 nap, amely hazánkat világtörténelmet formáló erővé tette, örökre bennünk él és szívünket büszkeséggel tölti el és tette ezt akkor is, amikor nem kaptuk meg azt az elismerést, amit évtizedeken át reméltünk megkapni mindazokért, akik hittek eszmeiségünkben és magáért a történelmi tettért.

Az események egyik résztvevőjeként rögzítem emlékeim én, akinek ifjú alakját jelképpé tette a filmhíradó. Megörökítette, amint az ELTE koszorúját viszem diáktársaimmal 1956. október 23-án a Bem szoborhoz.

Mint történelem szakos hallgató a járdán sokasodó izgatott tömeg hangulatát érezve felrémlent gondolataimban, hogy a márciusi ifjak méltó utódai vagyunk. Amikor az ablakokban megjelentek a nemzeti lobogók és a tömeg elindult mellettünk. Büszkék voltunk népünkre, amely minden 100 évben fellázadt a zsarnokok ellen.

Mi váltotta ki ezt az elemi erővel feltörő lázadást? Sokan keresték már rá a választ.

Mi, egyetemisták, a „rendszer” dédelgetett ösztöndíjas fiataljai voltunk. Hazamenve a falvakba szüleinkhez azonban egyre világosabban láttuk azt a hatalmas ellentétet, ami a sulykolt politikai elmélet és a keserves napi lét között feszült.

A Rákosi korszak megnyomorított falusi lakossága 1953-ban Sztálin halála után, Nagy Imre miniszterelnöksége alatt fellélegzett. 1955-ben ismét erőre kapott Rákosi és klikkje az ÁVH támogatásával. A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem legnagyobb előadótermében megindultak a Petőfi Kör vitái. A hang egyre merészebb lett. A lengyel események felgyorsították az Írószövetség bátor kiállítását.

Az SZKP XX. kongresszusán Hruscsov leleplezte Sztálin bűneit és ezzel azt a reményt sugallta, hogy népünk kitörhet az évtizede óta fojtogató hazug erőszak diktálta félelemmel teli mindennapokból. a beszéde hozzánk lengyelről lefordítva „szamizdat” irodalomként jutott el. Tudtuk, hogy velünk együtt a társadalom minden rétege szabadságot akar és bízunk abban, hogy mindezt akár az egyéni boldogulásnak is alárendelve akarja igaz szívvel minden magyar.

Amikor október 22-én megismertük a műszaki egyetemisták követeléseit, összeállítottuk az ELTE Bölcsészettudományi Karának pontjait követeléseinket a magunk szempontjai szerint megfogalmazva. Október 23-án küldöttségünk elment az Akadémia utcai pártszékházba, hogy engedélyt kérjen a véres poznani eseményeket figyelve a szolidaritás jegyében Bem szobrának megkoszorúzására.

A lépcsőházban tárgyaltak velünk. Ígéretet kaptunk arra, hogy megvalósíthatjuk tervünket, mert az illetékes közölte, hogy tudomása van arról, hogy délután valószínűleg feloldják a felvonulási tilalmat. Azt a semmire sem kötelező kitérő választ kaptuk, hogy figyeljük a rádiót.

A Múzeum Körút virágüzletében megrendeltem a koszorút és elszánt társaimmal együtt vártuk a rádió tájékoztatását. 14²³–kor a rádióban felolvasták a hírt a felvonulás engedélyezéséről.

Óriási hangorkán fogadta a bejelentést. Ezt követően a Petőfi térről több százan elindultunk a Bem szobor irányába.

Az Astoriánál csatlakoztak a jogi és természettudományi kar diákjai. Kezdetben a diákok, később a tömeg is skandálta a jelszavakat. „Éljen a szabadság!”, „Ruszkik haza!”, „ Nagy Imrét a kormányba!”

A Bem téren hatalmas tömeg fogadott, zömében a budai oldalon felvonult egyetemistákat ismertem fel bennük. A Szózat eléneklése és a részünkről teljesíthetőnek hitt, bár merész 16 pont felolvasása, után a Nemzeti Dal elszavalása következett. Az ekkor már százezres tömeg együtt szavalta a refrént:

„Rabok tovább nem leszünk!”

Innen elindultunk az események mámorától felajzva a Kossuth térre. A tömeg ismét Nagy Imrét követelte.

Elég hosszú várakozás után az Országház erkélyén megjelent Nagy Imre. A szájából elhangzó „elvtársak” megszólítást lehurrogták, a „honfitársak” megszólítást megéltjezte a tömeg.

A rövid, visszafogott beszéd nem elégítette ki az egybegyűlt tízezreket. (Utólag megtudtuk, hogy fegyverrel álltak Nagy Imre háta mögött.)

Este Gerő Ernő provokatív beszéde miatt együttes elhatározással a rádióhoz vonultunk. Ott váratlanul lövések dördültek. Egy teherautóval csepeli munkások érkezte, fegyverrel a kézben. Mi a Rákóczi u. 5. szám alatt található egyetemi kollégiuma igyekeztünk visszatérni az események gyors, súlyosság fajuló változását érzékelve.

Hajnaltól láttuk, hogy a Nemzeti Múzeum emeleté lángokban áll. Gólyavár felől riadtan kúsó

kiskatonák közelítettek a diákoththonba vezető hátsó vasajtó felé. Sokan voltak, szemükben rémülettel.

Mint a diákoththon DISZ titkára könnyen meg tudtam szerezni a kulcsokat. A fegyvereket a teherliftbe raktam, miután a löszert kiszedtük. A sportolók szekrényeiből melegítőket szereztem, amit az egyenruhára húztak. Kiengedtem a Rákóczi utca kapuin őket, soha nem tudtam kik voltak. A löszert eltüntettem.

Másnap a rádiót hallgatva megtudtuk, hogy Nagy Imre új kormányt alakított és megismertük reformnyilatkozatát.

A Rákóczi úton tüntető csoportok vonultak végig. Szomorúan néztük az ablakokból, hogy a Szikra könyvesbolt előtt könyvekből máglyát raktak. Nem brosúrákat sajnáltuk, hanem a velük égetett klasszikus műveket és azt, hogy ilyen már előfordult a történelem során, de az írott szó elégetése soha nem oldott meg semmit, ez nem méltó a forradalom eszmeiségéhez. Felelősséget éreztünk a forradalom tisztaságáért és az eseményeket dokumentáló iratanyagok megőrzéséért. Jártuk a várost, gyűjtöttük a röpcédulákat és az újságokat.

Láttam Sztálin szétvert szobrát az Emke szálló előtt és a szovjet katonák barátkozását magyar fiatalokkal a Tanács körúton.

Október 25-én a betonszerelőből lett egyetemista társunk, „Teri” véresen, riadtan hozta a hírt az Országház előtti vérengzésről. Kiújultak a harcok. A közhangulat az ÁVH ellen fordult. Belövést kapott a Rákóczi utcai kollégiumunk is. Senki nem sérült meg, mert napok óta a pincében tartózkodtunk.

Élelmünk hosszú idő óta nem volt. Szerencsére a diákok élelmesebbje papírzsákokban gyűjtötte a kenyérhéjat, így az állatoknak szánt eledel segített rajtunk.

A rádiókészülék mellé ügyeletet szerveztünk. Hallgattuk a híreket. Innen értesültünk Gerő Ernő pártfőtítkár leváltásáról. Személye ugyanolyan gyűlöletnek örvendett, mint Rákosi Mátyásé. Láttam a Köztársaság téren a szeretteiket kereső embereket, akik kétségbeesetten feszegették az útburkolatot, hogy a titkos pincebörtönöket megtalálják. A pincebörtönök ittlétéről szóló hír valótlan volt, így hiábavaló volt az erőfeszítés.

Elítéltük az atrocitásokat, hisz az ifjúság egy szabad, demokratikus életért küzdött. A Ménesi úti kollégiumban lakó ifjú diáktársaink nemzeti színű szalagot kötöttek a karjukra és önkéntes rendfenn tartók lettek a Nemzetőrség megalakulása előtt. A Keleti pályaudvarról az exportra szánt élelmiszerekből október 28-án jelentős mennyiséget kap-

tunk. Segítettünk a vöröskeresztnek azzal, hogy a megadott címekre élelmiszercsomagokat szállítottunk.

Valós és valótlan hírek egyaránt terjedtek ezekben a napokban.

Híre jött, hogy éheznek a betegek az egyetemi klinikán. Egy diáktársam feküdt ott tbc-vel. Felpakoltam az élelmiszerekből, amit már a külföldi adományokból kaptunk és elindultam. A klinika szintén belövést kapott, de megtaláltam Magdit a pincében. A betegek már kaptak ételmezt, de kért, hogy segítsek a nővérén. A harmadik születe nagyon komplikált volt. A forradalom kitörése előtt néhány nappal került haza. A férje kommunista, ha hazamegy, meglinceselik. Nincs otthon élelmük, mi a lesz a három gyerekkel?

Pedagógusnak készültem, a gyerekeken segítenem kellett. Írtam néhány sort a völegényemnek és betettem egy könyvtári könyvbe. Ha nem térnék vissza erről az útról, tudnia kell, hogy miért mentem el. A Kálvin téren még holttestek feküdtek temetetlenül szerteszét. A Ludovika felől lövések hallatszottak. Félttem, de vittem az ételmezt! Eljutottam a megadott címre. Csengetésemre egy rémült szőke asszony nyitott ajtót. Fegyvert szegezett rám. Az utolsó másodpercben kiáltottam, hogy Magdi küldött, Így megmenekültem. Valószínűleg sokkot kaptam, mert 15 éven át nem tudtam szavakba foglalni ezt a szörnyű élményt.

Október 30-án elindultam Rétságra, hogy megkeressem a völegényemet, aki páncélos tiszt volt. A rétsági katonai parancsnok tőlem hallotta hitelesen a Budapesten történeteket. A völegényemet Pestre vezényelték. A zászlóalj az újpesti folyamórlaktanyából Rákospalotásra távozott, így nem találkoztunk. Többször gondoltam azóta arra, hogy Garami Lajos talán az én beszámolómat is befolyásolta, hogy segített Mindszenty bíboros kiszabadításában.

1956. november 3-án egy teherautóm jutottam el Miskolcra, mert a vonatok nem közlekedtek Budapest felől. Miskolcon már vonatra tudtam szállni, de Vadnáról gyalog folytattam utam haza a szüleimhez Bánfalvára. Miközben családom és a szomszédok lelkes beszámolómat hallgatták, értesültünk a szovjet támadásról. A rádióban mondták be a hírt 4-én hajnalban.

Csodálatos volt a nemzeti egység, a segítő szándék ekkor az emberekben.

Teherautókra hordták az ételmezt, hogy a főváros éhező lakóin segítsenek. A szovjet hadsereggel vívott egyenlőtlen küzdelem kimeneteléről a külföldi rádiókból értesültünk. 1956. november 15-e után visszatértem Budapestre. A karhatalmisták

házkutatásokkal zaklattak bennünket. Az iratokat eltüntették, de a 16 pontban megfogalmazott követeléseinket a fiókok alá felírtuk, hogy egyszer találják meg az utánunk jövők.

A vőlegényemmel megvitattuk a Münnich-féle Hűségnyilatkozatot. Egyike volt annak a 800 tisztnak, aki nem írta alá, mert nem akarta, hogy népünk gyilkosává tegyék. A rétsági tiszti állomány 50 %-a nem írta alá a nyilatkozatot, így azonnal elbocsátották őket és csak fizikai munkásként dolgozhattak hosszú évekig. Ő csillás lett a sajókazai bányában.

1957. őszén összeházasodtunk. Én Putnokon kaptam állást az általános iskolában, majd 1966-tól az akkor alakult gimnáziumba kerültem történelem szakos tanárként.

Minden ősszel vetítették „Így kezdődött...” címmel a koszorút vivő képpel induló filmhíradórészletet. Sokan próbáltak sikerrel karriert csinálni „ellenforradalmár” múltam felnagyításával. 1971-ben elveszítettem állásomat. Ekkor foglaltam szavakba, hogy nem csak a koszorút vittem, hanem segítettem egy bajba jutott családon.

Az asszony leánykori nevére emlékeztem egyedül. Segítséggel 15 év után megtaláltam őket, akik ekkor köszönték meg megmentésüket.

Sokat dolgoztam sikerrel. A gyerekek szeretete kárpótolt az egzisztenciális és anyagi hátrányokért. A férjem elvégezte a főiskolát és tanárként dolgozott Putnokon. 1980-ig ellenőrizte a politikai rendőrség.

Én szabadság nélkül elvégeztem a jogi egyetemet, de pedagógus maradtam, mert szerettem a hivatásomat.

Egerszeginé dr. Hurták Erzsébet

Emlékezés a forradalomra -Szabó Tanár Úr emlékére

A Bánhorvati Retrón zajló fotók kapcsán jutott először az eszembe, de a kommunizmus áldozatainak emléknapja még nagyobb aktualitást adott, hogy Szabó Tanár Úrról (nekem gyermekként bácsi) megemlékezzem. Kellemes diákkori emléket őrizgetek a szívemben vele kapcsolatban...

Serdülő korom bizonytalanságába önértékelést segítő támogatást, biztos támpontot adott nekem akkor Szabó tanár bácsi. Lehet, nem tudatosan tette, de ez az emlék mélyen a lelkembe égett... Már visszaköltöztek Bánhorvátiba öreg napjaira (történetesen azt a házat vásárolták meg amiben korábban laktam feleségemmel és fiammal fiatal

házasként) amikor egy belső hang arra akart indítani, hogy meglátogassam Őt. Hogy gyávaság volt-e vagy komfortos kényelem nem tudom, de nem tettem eleget ennek a ma már tudom "parancsnak". Talán a Jóisten akarhatta, hogy most később egy nagyobb, jelentősebb üzenetet tudok közvetíteni ezúton... Elismeréssel kell adóznom a Bánhorvati Retró kapcsolatokat is építő jellegéről, mert ennek kapcsán jutottam el Tanár Úr fiához, Ferihez. Amúgy az ismeretségünk csak annyi volt eddig, hogy tudtunk egymás létezéséről. Hogy miért ragadtam mégis tollat? Nem a mulasztásból eredő hiányérzet miatt, hanem azért, mert azóta jobban megtanultam befelé figyelni, s tudom, az a korábbi belsőhang csak figyelmeztetés volt, hogy megértsük az idők szavát, ami arra int, hogy amikor kell, „merjünk cselekedni. Úgy érzem, most szólnom kell, erre kényszerít elementáris erővel ez a belső hang, keresztyénként a szentlélek sugallata. Ki is volt valójában Szabó Tanár Úr? Volt benne valami titokzatosság, amit sokan csak szóbeszéd útján, a saját politikai meggyőződésük szerint, elfogultan megítélve "tudhattak." Erről a "titokról" kérdeztem meg Tanár Úr fiát „Feri. A történet drámai alakulása ellenére szokványos is lehetne, ha nem egy akkor fiatalember életéről, szakmai karrierjéről, annak derékba töréséről lenne éppen szó...

Élte Ő is a maga életét „szakmai, pedagógiai elhivatottsága már 28 éves korára beérett, iskolaigazgatóvá választották. Ha nem köszönt ránk 1956 forradalmi heve, talán hivatástudata a szakma csúcsára emeli, de nem így alakult,... Nem! Nem volt Ő forradalmár, aki fegyvert ragad, csupán "csak" békét akart, a felesleges vérontást akarta megakadályozni, ami sikerült is neki falujában, ahol tanított. A falu lakosságának döntő többsége végül mélyen egyetértett felelősségteljes, higgadt, de hazafias indíttatású mondataival, cselekedetével, de a népnek nem osztottak lapot, hiába volt proletárdiktatúra... Ám Tanár Úr nyilvános szerepvállalásának pusztá ténye is kapóra jött a falu állami és pártvezetőinek, (akik korábban az iskola pénzügyeivel való visszaélésre akarták kényszeríteni), hogy megtörjék. Mindhiába! Szilárd erkölcsiségét a gyakorlatban is megtapasztalhatták... Mivelhogy iskolaigazgatóként épp ezáltal rálátása nyílt a tanácsi vezetés pénzügyi visszaéléseire, sikkasztásaira, ez éppen elég volt ahhoz, hogy minden illetékes elvtársi bokrot megmozgatva félreállítsák. Politikainak álcázott koncepciók pert zúdítottak rá, és végül sikerült nekik a bőrébe sütni az "ellenforradalmárok" bélyegét. Nincs épeszű ember aki ezért bárkit is elítélne, kivéve a kommu-

nisták hírhedt koncepció bíróságait. A nem részletezendő ütlegetések, szándékos lábeltörések, az emberi méltóság megcsúfolásának gyakori elszívése után Tanár Urat és családját büntetésből, afféle száműzetésként helyezték Bánfalvára, ahol bányászként helyezkedett el.

Ottani helyállásáért, munkabírásáért gyakran megsüvegezték bányásztársai elismerésük jeleként. Később a fatelepre került, illetve vezette az újtelepi meddőhányóig közlekedő kisvonatot egészen 1963-ig. Ekkori rehabilitálása után újra katedrara léphetett, mint biológia-földrajzszakos tanár. Kikezdehetetlen szakmai sikerei,- országos első helyezést ért el az egyik diákja, valamint a vélhetően politikai tesztként ráruházott, az úttörő szövetségben betöltött eredményes és hasznos csapatvezetői tevékenysége, a veszteséggel átvett kultúrház nyereségessé tétele (számos fővárosi művész, énekes fordult meg akkor a "Kultúrban"), a községi könyvtár vezetése, az Oktatásügy Kiváló Dolgozója országos szakmai elismerése sem tudta elosztatni a hamis vád okozta megbélyegzésének a nyomait. Ha nem is beszéltek róla az emberek, de mégis úgy tekintettek rá, mint ellenforradalmárra. A szörnyű az, hogy még mindig vannak emberek, akik így tekintenek forradalmunkra, forradalmárainkra. Senki nem vitatja, hogy voltak annak a rendszernek is pozitív tulajdonságai. Sőt!

De mielőtt elhamarkodottan ítélnék meg a mostani társadalmi formánkat a szocializmus tükrében, gondoljunk arra sok tönkretett emberi életre, és mondjuk ki nyíltan, hogy az akkori rendszer működtetői közül sokak kezéhez vér tapadt! Szembe kellene már nézni, merni kelleme szembenézni önmagunkkal, hogy az érzelmi restség, a szellemi megvezetethez és tunyaság nem engedte akkor, hogy tovább lássunk az orrunknál. Sokan még mindig a nosztalgia rózsaszín ködén a 3Ft-os kádárkenyeret látják csak a valóság helyett... Másokkal egyetemben Szabó Tanár úr is "drágábban" vásárolta azt a kenyeret, mint az átlag fogyasztó...! A legnagyobb büntetés mégsem az volt Tanár Úr számára, hogy soha többé nem lehetett iskolaigazgató, vagy országos szintű pedagógus vezető, amire már igen fiatalon kandidáltak. Hanem az, hogy (igazi csalódottságot, fájdalmat okozta), politikai rehabilitációja ellenére (már ebben a rendszerben szép kitüntetést kapott az 56 utáni meghurcoltatásáért) méltánytalanul magán kellett viselni a tudatlanság szülte közönyt szűkebb környezetében, a falujában! Abban a faluban, amit becsülettel és tisztességgel a legjobb tudásával szolgált több évtizeden át.

Ezzel az írással a megemlékezésen túl azt a célt is szeretném elérni, hogy Tanár Úr életútjának megismerése által eloszlassam a még esetleg mindig gyanakvók kételyeit és azt, hogy azok akik ismerték, ERKÖLCSILEG is rehabilitálják utólag, ha már életében nem lehetett része ebben. Megszolgált érte, mert nem kisebbet, mint az élet iskoláját végezte el diákként sikerrel. Ember tudott maradni még ilyen szorongatások között is, abban az embertelen rendszerben! Ez a legtöbb, amit ember elérhet életében. Üzen-e nekünk valamit Tanár Úr élete? Azt szerintem mindenféleképpen, hogy érdemes szívünk tanácsára hallgatni, a békesség Istenét szolgálni még akkor is, ha esetleg környezetünk ellenállásába is ütközünk. Azért is mondom ezt megszívlelendő nyomatékkal, mert megint olyan időköt élünk, amikor az emberek okatlanul gyalázzák, mocskolják egymást! Csak reménykedhetünk abban, hogy nem egy háború előkészületeként hergelik egymás ellen az embereket...

Több Tanár Úrra, több nyugalomra intő, békességet kereső tisztességes emberre lenne most is szükség! Hogy ki, hogyan élte meg Tanár Úr (koncepció) bírósági áthelyezését azt csak sejtethetjük... Az a két elvtárs valószínűleg győzelemként, hogy megszabadultak bűneik megismerőjének személyétől és az esetleges büntetéstől. Tanár Úr életét valószínűleg végletesen vegyes, zaklatott érzések kísérhették sokáig, míg a megpróbáltatáson felülemelkedve, mégis csak vigaszt nyújtottak az eredmények. Lelkiekben minden biztonnyal győzedelmesen jutottak túl...! Mi ismerősei, volt tanítványai örömmel fogadtuk Őket, mert Tanár Úr személyes életútja, példája által gazdagabbaká válhattunk! Isten adjon Tanár Úrnak, és a sorában mindvégig vele osztozó feleségének, Ibolya néniének örök nyugalmat.

Harnócz Lajos

---

60 éve történt....

Ünnepi megemlékezés az 1956-os forradalomra

17:00 - Így láttam...-beszélgetés Boldizsár János nyugalmazott középiskolai tanárral, a forradalom élő szemtanújával.

18:00 - Fáklyás felvonulás indul a Művelődési Háztól

2016. október 23., 17:00, Művelődési Ház

Deák-Szinyéri József

Elindultak az őszi-téli-tavaszi kézműves foglalkozások

Idén is elindultak a hagyományos kézműves foglalkozások a Művelődési Házban. Péntek esténként 4-től 7-ig vesszőfonást, szombaton délutánonként 2-től 5-ig pedig kézimunka kört tartunk. Aki szeretne még csatlakozhat, a következő vesszőfonás október 21-én, a kézimunka pedig november 5-én lesz.

Damasa túra

A Diáksport szövetséggel közösen túrát szervezünk a Damasa szakadékhöz.

A túra 2016. október 29-én lesz, 9-kor indul a Templomok Teréről. Eső esetén is megtartjuk.

Bánhorváti Krumplis Lángos Fesztivál

2016. november 26-án 10. alkalommal rendezzük meg nagy sikerű hagyományörző fesztiválunkat. A részletes programot a közeljövőben ismerhetik meg, addig is kövessék az esemény naponta frissülő facebook oldalát.

Deák-Szinyéri József

Bursa Hungarica

A Bánhorváti Községi Önkormányzat az Emberi Erőforrások Minisztériumával együttműködve kiírta a Bursa Hungarica Felsőoktatási Önkormányzati Ösztöndíjpályázatot a 2016/2017. tanév második és a 2017/2018. tanév első félévére vonatkozóan, valamint a felsőoktatási tanulmányokat kezdeni kívánó fiatalok számára.

A részletes pályázati kiírás megtalálható:

www.banhorvati.hu weboldalon a **Hírek** menüpont alatt.

A pályázatok beadási határideje:

2016. november 8.

*Földvári István
polgármester*

Márton Napi Bál

A „Levendula” Nyugdíjas Klub
2016. NOVEMBER 12-ÉN
JÓTÉKONYSÁGI BÁLT RENDEZ A
BÁNHORVÁTI FALUMÚZEUM ALAPÍTVÁNY
JAVÁRA

A zenéről gondoskodik a
SZIVÁRVÁNY EGYÜTTES

A bál ideje alatt **BÜFÉ nem működik**, mindenkinek magának kell gondoskodnia italról.
A bál 2016. november 12-én 19 óra 30-kor kezdődik.

Belépőjegy ára: 3.200 Ft/fő, mely tartalmazza a vacsora árát is.

Vacsora menü:

***Sörben pácolt sült oldalas,
szeszámagos rántott csirkemell,
tört burgonya, savanyúság***

**Jegyek vásárolhatók:
2016. november 7-ig**

Sütő Józsefné, Bánhorváti Tompa út 10.

Tel.: 48/344-353

Boncsér Istvánné, Bánhorváti Radnóti út 25.

Tel.: 48/344-380

Mátyás Zsigmondné, Bánhorváti Rákóczi u. 38.

Tel.: 48/344-344

Szabó Béláné, Bánhorváti András út 9.

Tel.: 48/344-202

Mata Lajosné, Bánhorváti Szabadság út 45.

Tel.: 48/800-074

MEGHÍVÓ

Bánhorváti Községi Önkormányzat Képviselő-testülete

**2016. november 9-én /szerdán/ 17 órakor
közmeghallgatást tart,**

melyre ezúton tisztelettel meghívjuk a község lakosságát.

Közmeghallgatás helye: Művelődési Ház

**Bánhorváti Kisbíró
Bánhorváti Községi Önkormányzat lapja**

Felelős kiadó:

**Földvári István
polgármester**